

CORADO NEGREANU, interpretul rolurilor Ștefan din „Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă” de Tudor Popescu și Tatăl din „Fata și caruselul” de Al. Voitin

— Ați interpretat multe personaje în piese ale dramaturgiei noastre contemporane. De care dintre ele v-ați atașat în mod special și ce au reprezentat în cariera dumneavoastră artistică ?

— Am jucat foarte multe roluri de muncitori în majoritate comuniști, firește, atât pe scenă cit și la Televiziune, precum și foarte, foarte multe la radio, în emisiunea „Teatru la microfon”. Mărturisesc că-mi face mare plăcere să dau chip scenic unor oameni asemenea celor în mijlocul cărora trăiesc, pentru că ei reprezintă autenticul vieții noastre, cu bucurii, cu tristeți care sînt și ale spectatorului. Nu poți păcăli spectatorul de astăzi, oferindu-i o realitate contrafăcută.

La întrebarea „ce au reprezentat aceste roluri în cariera mea?”, aș vrea să spun că m-am bucurat mai mult atunci cînd am reușit să ajung la inima spectatorului cu un rol dintr-o piesă contemporană, decît atunci cînd am jucat un text clasic, verificat și răsvenificat.

Aș dori să mă refer la doi dintre eroii cărora le-am dat viață, și anume la Ștefan din piesa **Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă** de Tudor Popescu, pe scena Teatrului Giulești, și la Tatăl din **Fata și caruselul** de Al. Voitin, realizat în premieră pe țară la Televiziune.

Pe Ștefan l-am iubit din prima clipă și am simțit nevoia să-l joc așa cum sînt eu : să privească așa cum privesc eu, să umble, să vorbească, să se comporte ca mine — nu în sensul aspectului fizic (înfățișarea lui putînd fi a oricărui bărbat în jur de 50 de ani), ci ca mod de a înțelege viața. M-am contăpit cu ființa lui încă de la lectură (cred că am fost cel dintîi cititor al piesei lui Tudor Popescu), a fost ca un fel de dragoste la prima vedere. L-am iubit pe Ștefan și pentru omeneasca lui slăbiciune, nu numai pentru calitățile lui. Nu cred în intruchipările edulcorate, în portretele de eroi perfecți. Oamenii sînt oameni, și nu computere.

Ștefan s-a format în perioada frămîntată de după război, s-a implicat cu toate puterile în alcătuirea unei lumi noi, dînd tot ce avea mai bun idealului său. El nu a știut, însă, să țină cumpăna între fireasca intransigență de activist și căldura umană, vitală pentru existența unor relații omenești normale. L-am purtat pe Ștefan între înălțimi și prăpăstii, între fericirea de a vedea lumea nouă la fîurirea căreia a contribuit și tristețea de a fi singur, așa cum el însuși a ales.

Dimpotrivă, personajul Tatăl din piesa lui Al. Voitin **Fata și caruselul**, om al epocii noastre, are înțelepciunea de a găsi soluțiile cele mai bune, nu numai pentru cei din jur, ci și pentru el. Bărbat singur, trăind alături de unica sa fiică, înțelege, la un moment dat, că viața merge înainte; înțelege că timerețea are drepturile ei, că dragostea nu este o piedică în calea muncii de zi cu zi, a realizării pe plan personal; de a-

(Continuare în pag. 66)

Speculare intens sint și clipele de maximă încordare, și cele de destindere, de respiro. Profitind de premisele conflictului ce împletește iscusit banalul cu senzaționalul, prozaicul cu pateticul, acțiunile absolvente se exersează profitabil în elaborarea complexă a partiturilor: sentimentalismul anumitor scene e contracarat de luciditatea analizei psihologice, caracterelor relevându-li-se nu doar individualismul, ci și noblețea general-umană.

Irina COROIU

Eroi exemplari

In interpretări exemplare

(Continuare din p. 13)

murile cu modelele din realitate. Am „urmat”, de-a lungul timpului, câteva „școli”: cea a muncitorilor forestieri, când filmam la *Ripa Dracului* în 1956, cea a siderurgiștilor în timpul filmărilor la *Aproape de soare*, la Hunedoara, cea a muncitorilor petroliști, când în 1961 filmam *Străzile su amintiri la Ploiești* ori *Tirgoviște*. Și chiar dacă nu am diplome de absolvire a acestor „concursuri”, rolurile rămân mărturie temeiniciei cu care am învățat.

(Continuare din p. 14)

ceea, acceptă — ou greu, dar acceptă — iubirea surprinzătoare a fetei, și chiar o ajută să-și întemeieze un cămin, așa cum, la mîndul său, ea îl înțelege și este de acord ca tatăl să-și refacă viața, convingîndu-l să se recăsătorească.

Mi-am pus deseori întrebarea: care dintre acești doi eroi reprezintă vremea pe care am trăit-o și pe care o trăim? Și cred că răspunsul l-am găsit: fiecare dintre ei a trăit cu intensitate și fără compromisuri epoca pe care a fost chemat s-o reprezinte.

Cît de convingătoare sint aceste personaje contemporane pentru public mi-a dovedit-o o întîmplare: mă aflam în turneu într-un oraș din Maramureș, când m-a oprit pe stradă o tinără care mi-a spus: „Am văzut afișele spectacolului de astăzi. Și am venit... Sint fericită să vă cunosc personal. De cite ori vă văd la televizor, parcă îl văd pe tata!” Ca bărbat, poate că așa fi preferat ca declarația să sune puțin altfel, dar, firește, satisfacția artistică a fost mai mare.

— Am înțeles care sint satisfacțiile

oferite de interpretarea unui asemenea personaj. Există și probleme speciale, dificultăți?

— Există prejudecata că asemenea intruchipări sint festive. Noi, actorii, luptăm împotriva ei tocmai prin credința pe care o investim în fiecare personaj, prin strădania de a-i descoperi adevărul lăuntric. Cred că dacă știi să privești atent realitatea, aceasta îți oferă substanța necesară unui veritabil act de creație.

cronică dramatică

(Continuare de la p. 60)

înțelegere și solidaritate umană, reamintindu-ne nu de căderea, ci de înălțarea ființei umane, născute parcă pentru zbor, în fulguranța speranței niciodată ucise, ca și în conștiința dăinuirii, dimcolo de moarte, prin taina sfîntă a nașterii, în hăurile de întuneric satanic ca și în irizările de lumină cerească pe care ni le propune, reprezentăția devine mărturisitoare pentru conștiința zbuciumată a epocii, pentru responsabilitatea artistului care-i înregistrează seismele.

Străin de improvițiile conjuncturale, festive, ineficiente sub raport artistic și educativ, spectacolul lui Silviu Purcărete este rezultatul unei autentice opțiuni repertoriale, fiind deopotrivă reprezentativ pentru originalitatea, dinamismul și forța de șoc a viziunii sale regizorale, ca și pentru locul proeminent pe care Teatrul Național din Craiova și l-a cucerit în această stagiune.

(Continuare de la p. 71)

cu — păzitor fidel și plin de umor al lui Arhimede), tînde să devină o ingenuă sperioasă, în penpenă defensivă, ceea ce apăsă și aspirația lui Xenios la grațiile ei. Concepîndu-l pe Xenios ca tipul delatorului comun ce urmărește ca o umbră și ca un blestem omul de geniu, Ion Marian îi furnizează ou precizie liniile microase și suspiciunea obtuză, opacitatea, răutatea, concupiscenta.

Merituos ca alegere repertorială, spectacolul nu-și definește și nu-și articulează în suficientă măsură propria viziune.